

GÖMÖRI GYÖRGY

Álmok és tüntetések

Hat viharos nap után végre kijött a Nap és tűzpiros a kamélia kinn a tavaszi kertben. Két kisunokám még alszik, az „igazak” álmát alusszák. Vajon milyen a kényszeres hazugok álma? Hajnalban kelnek, elszántan twittereznek, álságos szólamokat fröcsögnek. Miközben a szén-meg olajjobbik a haszon érdekében százezreket gyilkolnak az egyre fertőzöttebb levegővel. De valami más lett: gyerekek, kiskamaszok tömegei tüntetnek mindenütt az önző öregek ellen, akik nem csak vaksiságuk, féltett kényelmük miatt is nap mint nap elveszik, elragadják tőlük az élhető jövőt.

London, 2019 márciusában

Egy 1944-es fényképre

A legszomorúbb az a két leventesapkás, csillaggal megjelölt kisfiú (8-10 évesek?) akiket (büszke kismagyarok!) a deportálás előtt vagy már az auschwitzzi rámpán kap el a fényképész – a legszomorúbb, mert úgy tudják (megmondta ugye a kormányzó úr is!) – a mamát csak munkára viszik el valahová, ahol talán ők is tanulhatnak tovább. Meglehet, ahogy megérkeznek a táborba, ahol szörnyű a szag, és nem is adnak enni, és Mengele intésére az idősebb fiúk *mind más irányba mennek*, ezt a két gyermeket elfogja a félelem, hogy, igen, megérkeztek, de vajon mikor jutnak, mikor jutnak megint haza?